



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 16/2015-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. januára 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], a mal. [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpených Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Szárszoi, s. r. o., Štefánikova 8, Michalovce, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Peter Szárszoi, ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na ochranu manželstva, rodičovstva a rodiny podľa čl. 41 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8 CoP/131/2014 z 29. septembra 2014, a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť [REDAKČIA] a [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

### **O d ô v o d n e n i e :**

**I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. novembra 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka v 1. rade“), a maloleté [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľky“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na ochranu manželstva, rodičovstva a rodiny podľa čl. 41 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 CoP/131/2014 z 29. septembra 2014.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že maloletá dcéra sťažovateľky v 1. rade bola po rozvode manželstva zverená do osobnej starostlivosti matky (sťažovateľky v 1. rade). V rozhodnutí Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 P 163/2013 z 9. decembra 2013, ktorým súd manželstvo rodičov maloletej rozviedol, zveril maloletú pre čas po rozvode do osobnej starostlivosti matky a určil výživné na maloletú, bol upravený aj styk otca s maloletou, a to tak, že otec bol oprávnený stretávať sa s maloletou prvé tri mesiace od právoplatnosti rozsudku o rozvode každú párnú stredu od 15.00 h do 16.00 h a každú nepárnu nedeľu od 15.00 h do 16.00 h za prítomnosti matky. Ďalšie tri mesiace po právoplatnosti rozsudku upravil súd styk otca s maloletou každú stredu od 15.00 h do 16.00 h a každú nepárnu nedeľu od 15.00 h do 17.00 h za prítomnosti matky, ktorá bola povinná dieťa na styk s otcom riadne a včas pripraviť. Proti uvedenému rozsudku vo výroku o úprave styku otca s maloletým dieťaťom podal v zákonnej lehote otec dieťaťa odvolanie, ktorý považoval úpravu styku za nedostatočnú. Namietal pritom, že matka mu znemožňuje styk s dieťaťom. Krajský súd ako súd odvolací rozsudkom č. k. 8 CoP/131/2014-88 z 29. septembra 2014 zmenil rozsudok v napadnutom výroku o úprave styku otca s maloletým dieťaťom tak, že otec je oprávnený stretávať sa s maloletou každú stredu od 15.00 h do 17.00 h a každú sobotu od 14.00 h do 17.00 h za prítomnosti matky dieťaťa, ktorá je povinná maloletú na styk s otcom riadne a včas pripraviť.

Sťažovateľka v 1. rade považuje rozsah styku otca s maloletou „za neprimeraný a na rozdiel od KS Košice je toho názoru, že nezodpovedá jej potrebám matky ako aj

potrebám maloletej [REDACTED]. Úprava styku každú stredu a sobotu je pre matku obmedzujúcim.“.

Podľa sťažovateľky v 1. rade sa krajský súd v napadnutom rozsudku vôbec nevysporiadal so skutočnosťami, ktoré ona vo svojom vyjadrení uvádzala; konkrétne ide o tieto skutočnosti:

«Vyjadrenie otca, v odvolacom návrhu „nech sa rozlúči s dcérou, že dcéra nemá žiadneho otca...“ Toto tvrdenie sa nezakladá na pravde a je len jedným z množstva útokov na osobu sťažovateľky. Toto tvrdenie je vykonštruované, vzhľadom na skutočnosť, že on ako otec svoju dcéru zaprel a do pojednávania o veci rozvodu sa o ňu ani nezaujímal. A táto skutočnosť bola aj dokázaná na rozvodovom pojednávaní zo dňa 09.12.2013 na OS v Michalovciach.

Vedené trestné a priestupkové konania na otca, vzhľadom na jeho útoky na osobu sťažovateľky v prvom rade a ich dcéry. On ako otec maloletej sťažovateľke vypisuje nevhodné a urážlivé sms, rozposiela jej fotky s urážlivým textom a vyhlasuje ju pri tom aj po rozvode za jeho manželku a má prehľad, kde a v akom čase sa s kým nachádza. Neustále sťažovateľku v prvom rade a jej rodinu osočuje, vulgárne uráža.

Otec si chce svoje otcovské návštevy realizovať v obchodnom centre Zemplín Michalovce, alebo v ním navrhovanom bare Barriquer taktiež v Michalovciach, čo sťažovateľka v prvom rade odmieta nakoľko takéto miesta pre styk otca s maloletou sú nevhodné pre niekoľko mesačné dieťa. Keď mu ako matka navrhla pobyt v prírode, razantne to odmietol, s odôvodnením, že on si tam nemá kde sadnúť a nemá si tam ani možnosť nič objednať k občerstveniu. Pri nepriazni počasia mu navrhla Michalovské detské zábavné centrum Káčerovo, ktoré taktiež odmietol, lebo ON by sa tam nudil. A tak nakoniec musela absolvovať s dcérkou jeho otcovskú návštevu v OC Zemplín. Počas svojich návštev sa dcérke minimálne venuje a len bezcieľne tlačí kočík s maloletou. Svoju pozornosť venuje osočovaniu osoby sťažovateľky a jej rodiny. Pri svojich atakoch absolútne neberie do úvahy prítomnosť maloletej a nezaujíma ho, ako negatívne pôsobí jeho správanie na ňu. Dcéрка skoro celú návštevu preplače.

*Návrh rozsahu styku zo strany otca. Jeho obmedzujúci charakter k ďalším potrebám maloletej a vzhľadom na obmedzujúci charakter takého styku voči sťažovateľke v prvom rade ako matke, kedy by s dcérou nemali voľný ani jeden víkend. Styk 2x do týždňa je neprimeraný z viacerých hľadísk. Jednak je tu vek dieťaťa, jeho potreby, jednak negatívny charakter osoby samotného navrhovateľa a jeho neprijateľné správanie. Tak isto takáto úprava znemožňuje maloletej poznať svoju rodinu, ktorá je na západnom Slovensku, lebo takéto časté otcovské návštevy maloletej znemožnia cestovať a obmedzia ju len na pobyt na východe republiky. To by malo negatívny dopad na rozvoj jej osobnosti, rovnako ako by to negatívne ovplyvnilo jej možnosti nadviazať širšie rodinné väzby s ostatnou rodinou, a tiež by to bránilo aj v jej ďalšom nadviazaní sociálnych a emocionálnych zručností.»*

Sťažovateľky sa domnievajú, že krajský súd porušil ich základné práva a slobody, a preto navrhujú, aby ústavný súd vo veci ich sťažnosti rozhodol takto:

*„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy bolo porušené.*

*2. Základné právo [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] na zákonnú ochranu manželstvo, rodičovstva a rodiny podľa čl. 41 Ústavy bolo porušené.*

*3. Rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 29.09.2014, sp. zn. 8Cop/131/2014 sa zrušuje a vec sa Krajskému súdu v Košiciach vracia na ďalšie konanie.*

*4. Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť sťažovateľkám trovy konania, a to na účet advokáta ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA JUDr. Peter Szárszoi, s.r.o., Štefánikova 8, 071 01 Michalovce, [REDAKOVANÉ] a to do 15 dni od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“*

Sťažovateľky zároveň žiadajú, aby ústavný súd dočasným opatrením odložil vykonateľnosť rozsudku krajského súdu sp. zn. 8 Cop/131/2014 z 29. septembra 2014 do rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej, lebo „to nie je v rozpore s dôležitým právnym záujmom a výkon tohto rozhodnutia neznamena pre sťažovateľku väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám pri odložení vykonateľnosti...“.

## II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať aj takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (III. ÚS 175/03).

Podstatou podanej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky v 1. rade, že krajský súd sa vo svojom rozhodnutí vôbec nevyporiadal so skutočnosťami, ktoré ona uvádzala vo svojom vyjadrení k odvolaniu proti rozsudku súdu prvého stupňa (najmä nezáujem otca maloletej o dieťa, nevhodný výber miesta na stretávanie sa s dieťaťom zo strany otca dieťaťa a ďalšie aktivity dieťaťa, najmä styk so širšou rodinou obmedzujúci rozsah styku otca s dieťaťom). Krajský súd tiež nezohľadnil trestné a priestupkové konania, ktoré sú proti otcovi vedené. V dôsledku postupu a rozhodnutia odvolacieho súdu je úprava rozsahu styku otca s dieťaťom podľa sťažovateľky v 1. rade neprimeraná, obmedzujúca a nezodpovedá jej potrebám ako matky a ani potrebám maloletého dieťaťa. Podľa názoru sťažovateľiek krajský súd svojím rozhodnutím porušil ich základné práva podľa čl. 19 ods. 2 a čl. 41 ods. 1 ústavy.

Podľa čl. 19 ods. 2 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Podľa čl. 41 ods. 1 ústavy sú manželstvo, rodičovstvo a rodina pod ochranou zákona. Zaručuje sa osobitná ochrana detí a mladistvých.

Po posúdení obsahu sťažnosti ústavný súd konštatuje, že k porušeniu základných práv sťažovateľiek podľa čl. 19 ods. 2 a práva vyplývajúceho z čl. 41 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu mohlo dôjsť len v príčinnej súvislosti s namietaným porušením ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patria aj základné práva vyplývajúce z čl. 19 ods. 2 a čl. 41 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy.

Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti

petitom návrhu na začatie konania, podľa obsahu ktorého sa vymedzuje predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd skúmať a rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľky domáhajú v petite svojej sťažnosti, t. j. vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 19 ods. 2 a čl. 41 ústavy (v texte odôvodnenia je rozsah čl. 41 ústavy upresnený na čl. 41 ods. 1 ústavy). Keďže ani v petite sťažnosti, ani v jej odôvodnení sťažovateľky vôbec nenamietali porušenie ústavnoprocených princípov vyplývajúcich z čl. 46 až čl. 48 ústavy, ústavný súd sa mohol zaoberať sťažnosťou len v tom rozsahu, ako to sťažovateľky vymedzili v petite sťažnosti.

V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod právne normy. Ústavný súd preto konštatuje, že keďže sťažovateľky porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vôbec nenamietali, v nadväznosti na to nemohlo dôjsť ani k porušeniu označených základných práv a z tohto dôvodu nie je žiadna vecná súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím a označenými právami podľa čl. 19 ods. 2 a čl. 41 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd však s prihliadnutím na požiadavku materiálneho chápania ochrany základných práv sťažovateľiek preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu z pohľadu možnej existencie dôvodov, ktoré by mohli mať za následok odmietnutie sťažnosti v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Krajský súd v napadnutom rozhodnutí odôvodnil zmenu rozsudku v napadnutom výroku o úprave styku otca s maloletým dieťaťom takto:

*„Pokiaľ ide o úpravu styku otca s mal. [REDAKOVANÉ], odvolací súd dospel záveru, že súd prvého stupňa dostatočne zistil skutkový stav, posúdil ho podľa správnych zákonných*

ustanovení Zákona o rodine, ale nesprávne určil jeho rozsah, pretože nezodpovedá záujmom maloletej ani potrebám obidvoch rodičov. Podľa názoru odvolacieho súdu je vhodnejšie, aby sa maloletá stýkala s otcom viackrát do týždňa na kratší časový úsek za prítomnosti matky, pretože takýto styk zaisťuje, že maloletá so zreteľom na útlý vek bude vnímať otca ako súčasť svojej rodiny. Odvolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že uplynulo 9 mesiacov, počas ktorých, ak matka rešpektovala doterajšie rozhodnutie súdu ako to vo vyjadrení a v doplnení vyjadrenia uvádza, maloletá si na otca zvykla a je bez ďalšieho v jej záujme, aby sa takýto vzťah upevňoval a do budúcnosti sa rozvíjal. Pretože maloletá sa nachádza v osobnej starostlivosti matky, ktorá môže v plnom rozsahu a takmer bez obmedzenia realizovať svoje právo vychovávať maloletú, odvolací súd upravil styk otca s maloletou dvakrát do týždňa spolu v rozsahu 5 hodín, pretože otec maloletej nebol obmedzený vo svojich rodičovských právach a vychádzajúc zo zásady, že obidvaja rodičia majú právo na styk s dieťaťom v rovnakom rozsahu, považuje upravený styk otca s maloletou za minimálny a návrh matky upraviť styk otca s maloletou na jednu hodinu v mesiaci za absolútne neopodstatnený a neprijateľný. Vo vzťahu k odvolacím námietkam matky odvolací súd zdôrazňuje, že právo stretávať sa s dieťaťom zaručuje oprávnenej osobe právo vidieť dieťa, právo na prístup k dieťaťu, právo určiť miesto a spôsob trávenia času počas stretávania sa, právo výlučne výchovne na dieťa počas tohto času pôsobiť a právo na náhradu za čas strávenia, ktorý sa nerealizoval z dôvodov, ktoré nespočívali v osobe oprávneného. Zásahy do riadnej realizácie týchto čiastkových oprávnení sú obmedzením styku, ku ktorému je možné pristúpiť len za podmienok daných v § 25 ods. 3 Zákona o rodine. Výnimkou zo všetkých pravidiel o povinnosti dbať na pravidelný kontakt rodiča s dieťaťom je prípad, kedy záujem dieťaťa vyžaduje, aby bolo dočasné stretávanie s jedným rodičom obmedzené alebo úplne zakázané. Ide o výnimočné riešenie a vážny zásah do výkonu rodičovských práv a povinností, ktorý môže byť odôvodnený len okolnosťami na strane dieťaťa. Tieto musia byť natoľko závažné, že ochrana záujmu dieťaťa vyvolala potrebu obmedziť prirodzený kontakt. Tak, ako má rodič právo starostlivosti o dieťa, má aj dieťa právo na starostlivosť svojich rodičov a pravidelný kontakt s rodičmi, ako aj blízkymi osobami. Z hľadiska dieťaťa je potrebné zdôrazniť, že ide o právo a nie povinnosť sa s rodičom, ktorému nie je zverená do osobnej starostlivosti stýkať. Vo všetkých veciach

*týkajúcich sa maloletých detí a teda pri rozhodovaní vo veciach starostlivosti súdu o maloleté deti je prioritný záujem dieťaťa, na ktorý musí súd pri svojom rozhodovaní vždy prihliadnuť. Záujmom dieťaťa je predovšetkým jeho zdravý, psychický a fyzický vývoj a teda zabezpečenie jeho riadnej výchovy. Záujem dieťaťa však nie je možné stotožňovať so subjektívnymi predstavami rodičov o realizácii svojho výchovného pôsobenia.*

*Odvolací súd na adresu obidvoch rodičov konštatuje, že v dôsledku vzájomne negatívneho vzťahu spôsobeného rozpadom ich partnerského vzťahu zjavne nezvládajú riešenie vzájomných sporov, do ktorých vtiahli aj maloleté dieťa, rozhodne za aktuálny vzájomný vzťah zodpovedajú obidvaja a ich rizikové správanie začína byť hrozbou aj pre psychický vývoj maloletej [REDAKOVANÉ]. Za takejto situácie vyvstáva nevyhnutnosť zlepšiť komunikačné schopnosti a uvedomenie si spoločnej rodičovskej zodpovednosti za harmonický vývoj maloletej [REDAKOVANÉ], pretože ona pre svoj zdravý psychický a fyzický vývoj potrebuje prítomnosť obidvoch rodičov, nakoľko jednostranná výchova dieťaťa má spravidla nepriaznivé následky na psychiku dieťaťa a navyše dieťa má právo na starostlivosť zo strany obidvoch rodičov. Na základe zisteného skutkového stavu a vyššie uvedených úvah odvolací súd zmenil rozsudok vo výroku o styku otca s maloletou tak, ako to vyplýva z výrokovej časti tohto rozhodnutia, pretože dospel k tomu záveru, že práve takáto forma úpravy styku otca s maloletou zohľadňuje jej vek, jej vývinové potreby a spôsob usporiadania súčasných vzťahov v rodine.“*

Ústavný súd vo vzťahu k odôvodneniu odvolacieho súdu uvádza, že rodičovské práva a povinnosti patria obidvom rodičom. Či už rodičia žijú v manželstve, alebo nie, predpokladá sa, že dieťa vychovávajú v zásade na základe vzájomnej dohody a v záujme maloletého dieťaťa. Zákon č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rodine“) preferuje predovšetkým dohodu rodičov pri výkone rodičovských práv a povinností (§ 35, § 36, § 25 ods. 1 a § 24 ods. 2 zákona o rodine). Až keď nedôjde k dohode rodičov o výkone rodičovských práv, rozhodne o ich výkone súd, vždy však s prihliadnutím na záujem maloletého dieťaťa. Právna úprava styku rodičov s ich maloletými deťmi nevedie podľa už vysloveného právneho

názoru ústavného súdu (PL. ÚS 26/05) k obmedzeniu práv rodičov, ale práve naopak, práve prostredníctvom tejto úpravy sa prispieva k ich garancii.

Ústavný súd konštatuje, že zmena rozsahu styku otca s maloletým dieťaťom nepredstavuje skutočnosť, ktorá by signalizovala vyslovenie porušenia základných práv sťažovateľiek na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy.

Podľa judikatúry ústavného súdu pod neoprávneným zasahovaním treba rozumieť také zasahovanie, ktoré nemá základ v zákonnej úprave, nesleduje ustanovený cieľ, nedbá na podstatu a zmysel obmedzovaného základného práva a slobody alebo nie je nevyhnutným a neprimeraným opatrením na dosiahnutie ustanoveného cieľa. Výsledok posúdenia vzťahu primeranosti medzi namietaným zásahom a sledovanými legitímnymi cieľmi bude závisieť od zistenia, či zásah spočíval v relevantných a dostatočných dôvodoch (I. ÚS 13/2000).

V súlade s uvedeným ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka v 1. rade nepredostrela žiadny relevantný argument, ktorý by spochybnil oprávnenosť napadnutého rozhodnutia a signalizoval neoprávnený zásah do označeného práva. Napadnutý rozsudok krajského súdu rešpektuje zákonnú úpravu, vychádza z relevantných skutkových zistení, a preto ho nemožno považovať ani za neoprávnený, ani za taký, ktorý by nesledoval ustanovený cieľ.

Sťažovateľka v 1. rade ďalej namieta aj porušenie svojho základného práva na starostlivosť o deti a ich výchovu podľa čl. 41 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu.

Ústavný súd už vyslovil právny názor, v zmysle ktorého čl. 41 ústavy priznáva ochranu manželstvu, rodičovstvu a rodine ako osobitným právnym inštitútom (II. ÚS 47/97). Táto ochrana sa poskytuje prostredníctvom celého radu právnych noriem patriacich najmä do odvetvia rodinného, ale aj správneho, finančného, príp. aj trestného

práva, ktorých základom nie sú subjektívne práva, ale ktoré vychádzajú z materiálnej podstaty zmyslu a účelu manželstva a rodiny. Ochrana manželstva, rodičovstva a rodiny zaručená prostredníctvom čl. 41 ods. 1 ústavy nie je preto podľa názoru ústavného súdu v priamej príčinnej súvislosti s namietaným porušením subjektívnych práv sťažovateľiek v konaní pred ústavným súdom (pozri m. m. II. ÚS 47/97).

Posúdenie opodstatnenosti rozsahu styku rodiča a maloletého dieťaťa prislúcha iba všeobecnému súdu, ktorý je pri rozhodovaní viazaný zákonom o rodine, a skutočnosť, že sa sťažovateľka v 1. rade s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje alebo nesúhlasí s jeho posúdením skutkového stavu, sama osebe nemôže viesť k záveru o porušení jej označených práv a nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojim vlastným. Všeobecný súd dostatočne posúdil skutkový stav veci a vyhodnotil ho spôsobom, ktorý zodpovedá zákonným požiadavkám na odôvodnenie rozsudku.

Ústavný súd k veci ešte dodáva, že mu neprislúcha hodnotiť spôsob vykonávania dôkazov všeobecnými súdmi ani hodnotiť skutkové a právne závery, ku ktorým dospeli, a tak zasahovať do ich rozhodovacej činnosti, pretože nie je prieskumným súdom ani nadriadeným súdom. Jeho úlohou je kontrola zlučiteľnosti interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. V danej veci podľa názoru ústavného súdu nemožno dospieť k záveru, že by napadnutý rozsudok krajského súdu bolo možné označiť za neakceptovateľný alebo zjavne neodôvodnený iba z toho dôvodu, že podľa sťažovateľky v 1. rade mal odvolací súd posúdiť skutkový stav a právnu stránku veci iným spôsobom.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľiek uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. januára 2015